

schilder, verklaart : « Quintijn Macijs hadde 't schilderen by niemand gheleert. »

Wanneer men deze meening als waarheid aanneemt, wordt het ook duidelijk waarom hij noch te Antwerpen, noch elders, zooals het behoorde, in eene Sint Lucasgilde als leerling staat aangeteekend ; en opgelost ware insgelijks het moeilijke vraagpunt, waarom hij zoovele jaren palet en penseelen hanteerde, alvorens eene gekende schepping te leveren voor het nageslacht.

Een onlangs ontdekt handschrift, van den Latijnschen geschiedschrijver Molanus, wil nochtans, dat Matsijs, als hij van het smeden had afgezien, zich in de schilderkunst ging oefenen onder de leiding van zekeren schilder « Rogier » genaamd, dien men meent Rogier van der Weyden te zijn.

De hier bedoelde meester is waarschijnlijk Rogier van der Weyden II, kleinzoon van Rogier van der Weyden I, welken men gewoon is « den oude » en eertijds ook wel Rogier van Brugge te heeten.

Rogier van der Weyden II was inderdaad een uitstekend Vlaamsch kunstenaar. Hij had zijne kunstbegrippen ook geput uit de beschouwing der heerlijke gewrochten van zijnen grootvader en naamgenoot, die eerst bij Robert Campin de School van Doornik bestudeerde, doch zich te Brugge volmaakte onder de leiding van Jan van Eyck. Daarom noemde men hem vroeger doorgaans « Rogier van Brugge. »

Rogier van der Weyden I had dus zijne kunstenaarsziel gelouterd en gelaafd aan de bron zelve der Vlaamsche School. Daarom was hij ook even eenvoudig van opvatting en godsdienstig van gevoel als zijn laatste meester. Niettemin had de geringe tijdruimte van het vierde eener meer wereldsche eeuw,